

Караконджулчо и безсмъртието

Домашният дух Борегард, накратко Бо, седеше на брега и ремонтираше мрежата си за скариди. При това от устата му изригваха вулкани от красноречие, цветисти многоетажни креолски попържни, отнасящи се до гигантските скариди, техните преки роднини, роднините на развъждащите гигантски скариди, лакомията на земните обитатели като цяло и морските деликатеси в частност. Караконджулчо се опитваше да помага, като едновременно с това се стараеше да не бъде оплетен по погрешка в някое оценце на ловното съоръжение. Това не беше лесно, защото мрежата на Бо беше обтегната върху Джаковите остеодерми, докато той се припичаше на слънце.

- Казвам ти, това, което ми скъса мрежата, не е скарида, това е бронирана бойна единица! Следващият път ще се нахвърли на Джак и няма да трепне с мустак! То и мустакът й един, цяла антена, не, цяло бойно копие! Уф, още една дупка! – Бо започна да размотава ново кълбо запасни конци.
- Джак, теб нали не те е страх? – засмя се Караконджулчо и завърза две възелчета.
- Не, а трябва ли? Като бях малък, основно тях хапвах, редно е те да ме гризнат един ден, вероятно скоро.
- Направо не ми се вярва, че някога си бил малък. Не мърдай с опашка, ако обичаш, че ще се оплета аз!
- А, ние, немитичните същества, трябва да минем през доста стадии да достигнем финала. Слушай, Караконджулчо, верно ли, че вие, митичните същества, сте безсмъртни?

Нещо в тона на Джак накара таласъмчето да спре да подскача по епидермиса на приятеля си. Той се вгледа във вертикалната черна цепка на окоето на алигатора. После седна на пясъка до него.

- Не, не е вярно. По-точно, може и да не умираме, но зависи от това как живеем. Ние всъщност сме спомени. Представи си един дирижабъл с хелий. Хелият тегли нагоре, кошницата надолу. Летиш си така изначално, и събираш спомени. Ако е лек и щастлив споменът, тегли нагоре. Ако е тъжен – надолу. Можеш сам да си ги създаваш тези спомени и тук му е цаката. Ако създаваш добри – живееш. Ако ли не... Предполагам, че при вас, алигаторите, е същото. Просто един ден се уморяваш да създаваш спомени за баланс и спираш, така ли е?
- Погледнато в най-общ план, да. Ти например като умреш, какво искаш да станеш?
- Чифт топли чорапи, - каза тихо Караконджулчо и разчеса черните си косми.
- Защо именно чорапи? Ръкавичките са по-изискани, особено на нежни дамски ръчици, - намигна Бо, който имаше неимоверно точен слух за толкова стар дух.
- Не, ръкавиците са за навън, или за пред хората. А топлие чорапи... ами когато си болен и имаш температура, и ти мръзнат краката, кое е най-близо до идеята за оздравяване. Чорапките! Те са полезни, познати, пухкави. И са си само твои. Аз съм домашен дух, искам да съм чифт домашни чорапи. Всъщност, откъде накъде точно сега тази тема! Имам още две дупки за завързване в оня край на опашката ти! – Таласъмчето скочи и се затича.
- Аз ги оправих вече, - каза Бо. – Хайде да вървим да мятате мрежата!

- Почакай... Всъщност, като се върнете у дома, кажи на Евчето и Джон, че съм премислил. Искам да съм дамска чанта! Добре де, цял комплект дамски куфари. Обезателно с раничка за Бебe!
- Какви ги приказваш? – стресна се Бо.
- Ако не бяха Бабата и Караконджулчо, досега щяха да са ме изяли твоите хищни скариди. В това със спомените има хляб. Сега бягайте оттук. Онзи ден Евчето четеше „Смъртта е занимание самотно“, така трябва да бъде. Раз-два, раз-два! – мощната опашка отмерваше такта. Бо повлече Караконджулчо и мрежата обратно към къщата. Явно не беше ден за лов на скариди.

Хейли щастливо шляпкаше в локвите след току-що спрелия дъжд. Те се смаяваха направо пред очите ѝ. Над нажежения Ню-Олеанс се издигаше пара, плътна като млечна супа. Беше краят на лятото и градът не можеше да изстине от един мимолетен дъжд. Дългата жега беше направила хората раздразнители.

- Давай чантата, красавице! – измърмори здравенякът, който беше излязал пред младата певица толкова неочаквано, сякаш се беше материализирал от изпаренията. – И тихо! – той показва святкащото острие на ножа, който държеше. Хейли сви рамене и му подаде раницата си. Здравенякът я взе и я изгледа с интерес.
- Ха, та тя сигурно струва повече от парите в нея! Дано да си я носила внимателно и вътре да е сносна! – той натисна горната част и раницата се отвори широко. – Уау, даже зъбите са запазени!

Здравенякът зашари в дълбините. Последва рев на ранен боен слон.

- Нали рече „Тихо!“? Така ще чуе кварталът! – Хейли изгледа ангелски нападателя си.
- Отвори механизмът, кучко такава! – изхърка здравенякът, протягайки към жертвата си своята ухапана над лакътя ръка.
- Няма механизъм. И внимавай с изразите, Джак може да се обиди, преди две седмици на един такъв остроезичен се наложи да му пришиват левия крак. – Хейли заобиколи мъжа, който вече стоеше на колене, и взе ножа от свободната му ръка. – Както би казала мама, вземам това веществено доказателство като компенсация за нанесени морални щети. Ако внимателно доближиш Джак до земята и обещаеш да се държиш прилично, той може и да те пусне.
- Обещавам каквото искаш! – тракаха зъбите на здравеняка. По зъбите на Джак течаха малки червени струйки. Челюстите бавно и неохотно се отваряха.
- Добре, сега можеш да отидеш да те зашият, тук поне на такива рани са свикнали, даже няма да ти обърнат внимание! – Хейли извади от раницата носна кърпичка, топна я в близката локва и изтри кожата от по-големите петна. После се запъти към къщи.

Ощ преди Махалия да се прибере в Блатото, здравенякът седеше в един самолет, който летеше право на северозапад. Касиерката на летището беше гарантирала, че алигатори в Аляска няма, освен в зоологическите градини. Така де, къде ще мога да съществуват съвместно алигатор и бяла мечка...

- На тати принцесата! – Джон прегърна щерка си. – Нещо се бях притеснил за теб да не би да се случи случка, имах едно такова предчувствие!
- Нищо особено не се е случило, тате! Имам за тебе обаче нов нож, много интересен! – целуна го Хейли. – Къде е мама? В кухнята? О, Бурито, колко си пораснал! Дай да те гушна!

Хейли се наведе над костенурката. Джон погледна раницата на дъщеря си. Стори му се, че едно алигаторско око му намигна.